„ÎI MULȚUMESC, ÎN PRIMUL RÎND, LUI ION REINHARDT"

Nicolae GEORGEVICI

Ani de-a rîndul, **Nicolae Georgevici** s-a impus ca unul dintre buni apărători din prima divizie. Meci de meci, numele său a fost scris cu majuscule de cronicari.

Biografia sportivă a lui Georgevici nu cuprinde nimic extraordinar, de senzație. Este biografia unui jucător corect, disciplinat, — care nu știe ce-i suspendarea sau eliminarea de pe teren — ambițios, gata oricînd să nu precupețească nici un efort pentru succesele echipei sale. Georgevici n-a fost un mare talent, deci n-a debutat în „A" peste noapte. A urmat o filieră firească, am zice. De la juniorii formației din Oravița — orașul său natal — a trecut pe la seniori, la 16 ani și jumătate cunoscînd fiorurile unui baraj pentru Divizia B, și amărăciunile insuccesului. A fost adus, apoi, la Reșița, după care a apărut la Jiul și de atunci lumea fotbalului a început să-l cunoască.

Povestea acestui drum ne-a depănat-o Georgevici într-una din zile, la Reșița, înaintea jocului cu F.C. Argeș, un meci de care elevii lui **Reinhardt** își legau mari speranțe.

— Din cei trei copii, cîți am fost la părinți, adică o fată și doi băieți, doar eu am făcut sport. M-a atras mingea de fotbal, iar începuturile au fost, ca în cazul atîtor copii, meciurile noastre, de două sau trei ore, pe terenul liber din apropierea străzii unde locuiam. În 1959, am fost legitimat pentru prima oară, la juniorii lui Minerul Oravița, echipă din campionatul județean. În același an, mai repede decît m-aș fi așteptat, deci la 16 ani și citeva luni, am fost promovat în rîndurile seniorilor. Am jucat și un meci la barajul de la Ploiești, pentru promovarea în Divizia B. A fost prima mea bucurie, dar și primul eșec. Chimia Govora și Electroputere au promovat, iar noi ne-am întors de unde am plecat. Eu însă aveam să mai rămîn puțin aici. În 1961, am luat parte la tabăra națională de juniori, de la Cîmpina, cu Pescaru, Radu Nunweiller, Dinu de la Rapid. La înapoiere aveam să mă opresc la Reșița, adus de maestrul Reinhardt, căruia îi mulțumesc și acum pentru încrederea acordată.

— Ni se pare că pe atunci nu era vorba de fundașul central Georgevici, ci de un atacant...

— Exact. Eram vîrf, loveam mingea bine cu capul, aveam un șut puternic, dar... stîngul îmi crea multe necazuri, pentru că nu prea mă asculta. Or, un atacant care nu lovește bine balonul cu ambele picioare, în cele mai multe cazuri, rămîne o improvizație, o neîmplinire.

— Apropo, a ajuns, oare, fotbalistul Georgevici acolo unde și-a propus?

— Cred că da. Desigur, fiecare visează să devină un fotbalist mare, să îmbrace tricoul național. Or, eu n-am reușit acest lucru. Am fost chemat o dată la lotul B, am jucat un amical cu tineretul, care ne-a snopit, nu alta, cu 5—0! De atunci, n-am mai fost băgat în seamă de nimeni. Dobrin mi-a fost coleg de echipă atunci, dar drumurile noastre s-au despărțit. Marele lui talent și-a spus cuvîntul. Cred, însă, că am fost un util jucător al echipei mele de club. În cei 6 ani, la Jiul, de pildă, mi-am făcut întotdeauna datoria. Rar am lipsit din formație. Am figurat de atîtea ori în echipa etapei. Cred că am dobîndit o bună constanță, punctajul realizat la finele campionatului situîndu-mă între fruntașii postului de fundaș central.

...Locurile natale l-au chemat înapoi. Oravița, unde-i sînt părinții, la 46 de kilometri de Reșița. Bocșa, de unde e soția, e la 14 kilometri. Și într-o zi din vara acestui an, găsind înțelegerea clubului din Valea Jiului, Georgevici și-a făcut bagajul și a poposit la fosta lui echipă, C.S.M., nouă promovată în „A", și care avea nevoie de el. Aici s-a reîntîlnit cu antrenorul Reinhardt, căruia îi poartă o mare stimă.

Georgevici știe că anii trec, că nu mai e un puști. Are familie, o fetiță de 5 ani, Gabriela. Pe umerii lui apasă răspunderea față de viitorul copilului. Cine știe cît o să mai joace fotbal... Și atunci, ce va face? S-a gîndit la toate acestea, s-a apucat să învețe. Este elev în clasa a XI-a de liceu, la fără frecvență, iar din toamnă, urmează cursurile școlii de maiștri de la Reșița. E o fire disciplinată, dîrză și, cu siguranță, ceea ce și-a propus să facă se va realiza.

— Care e cel mai plăcut moment din activitatea fotbalistului Georgevici?

— Finala Cupei din acest an, desigur. Pentru mine, un fapt mărunt în aparență, a însemnat, la vremea respectivă, un succes. Acum mă pregătesc pentru un alt moment din cariera mea: să rămîn cu C.S.M. în Divizia A. Cred că această echipă e capabilă de o asemenea ispravă.

Constantin ALEXE

ANTRENOR, PE LOCURILE DE JOACĂ ALE COPILĂRIEI

Nicolae DRĂGAN

Era într-o frumoasă dimineață de duminică, în urmă cu cîteva săptămîni. Pe un teren de la marginea Capitalei, două echipe de juniori tocmai își încheiaseră întrecerea și, așa cum se întîmplă de obicei, învingătorii alergau fericiți în întîmpinarea antrenorului:

— *Maestre, am cîștigat... am cîștigat*, strigau în cor copiii, îmbătați de bucuria succesului.

„Maestrul" — un om de statură potrivită, alură de sportiv în activitate și părul neobișnuit de cărunt pentru o vîrstă în plină vigoare a tinereții — și-a aprins o țigare fără filtru, a potrivit-o în colțul gurii, a tras un fum pînă în adîncul plămînilor, după care s-a adresat celor mici, adunați în jurul său:

— *Bravo băieți! Acum repede la dezechipare. Marți dimineață ne vedem la antrenament pe terenul nostru de la „23"*.

Apoi, maestrul — antrenorul *Nicolae Drăgan* — s-a îndreptat agale spre vestiare. Nu înainte de a trece pe lîngă poarta în care se marcase golul victoriei. Un gol înscris cu capul, acolo unde, se zice, țes păienjenii pînza. O clipă omul, cu părul neobișnuit de cărunt, s-a oprit, a privit fix într-un punct și a dat semnificativ din cap, parcă ar fi vrut să spună: *„cam așa le puneam și eu în urmă cu vreo douăzeci de toamne."*

— Ce repede au trecut anii, Iancule!

Nicolae Drăgan, căruia prietenii (de unde, nu se știe precis) îi spun și Iancu, s-a întors surprins de parcă i s-ar fi ghicit gîndurile, după care imediat și-a continuat, nostalgic, firul amintirilor:

— *Da! Și au trecut..., aproape pe neobservate. Prin '40, în preajma războiului, eram ca ăia micii. Jucam în fiecare după amiază și duminica toată ziua, cu Leon Lazăr, cu frații Frunzescu și alții pe maidanele din Balta Albă și Dragalina, pe locul unde azi este stadionul 23 August. Pe atunci, erau pe aici niște gropi pline cu gunoaie, făceam din ghiozdane bare de porți și aprindeam focul din vreascuri, ca să vedem mingea și după lăsarea întunericului. Ne plăcea fotbalul și sportul în general de nu ne săturam niciodată. Cînd aveam 17—18 ani, jucam sîmbăta după masa la juniori, duminică dimineața la echipa întîia a lui „Rogifer" și după amiaza din nou, de astă dată rugbi, la „Onoare" ca fundaș, în locul lui nea Toma Moldoveanu. Și nu mi se părea deloc prea mult, nu spuneam de fel că obosesc. Dimpotrivă. Aveam impresia că timpul nu-mi ajunge niciodată.*

...„Rogifer" 1943, alături de *Apolzan* și *Saita*; Metalochimic, imediat după război, în echipă cu *Șt. Ionescu, N. Marinescu, Costel, Nuțescu, Florea, N. Voinescu, Nicușor, Al. Ene...*

În toamna anului 1949, Nicolae Drăgan, centrul înaintaș devenit curînd spaima portarilor, este transferat la CCA. Debutul său este promițător și încununat de o primă mare reușită: *cucerirea Cupei României*, după o victorie cu 2—1 în fața Universității Cluj. Au urmat apoi încă patru ani competiționali încărcați de succese, pînă în 1954, timp în care CCA, cu Drăgan în centrul liniei de atac — avîndu-i succesiv pe *Frentz, V. Moldovan, Bădeanțu* și *P. Moldoveanu* ca extreme; *Roman, Ferenczi, Serfözö Petschovschi* și *Fr. Zavoda* ca interi — și-a înscris în palmares încă trei cupe și tot atîtea campionate. *În total șapte trofee și insigna de maestru al sportului, obținută cu prima promoție de fotbaliști, distinsă cu acest titlu onorific.*

Au venit, după aceea, „perioada Petrolul", cu două campionate fără lauri, dar cu satisfacția de a fi găsit acolo, la Ploiești, mediul fertil al unor comportări aplaudate și al unor încercări foarte aproape de reușită — de a se număra printre cei mai eficace atacanți din țară.

În 1957, la vîrsta de 32 de ani, un „ulcer perforat" întrerupe însă brusc și nemilos o activitate ce nu părea nici un moment că se înclină pe panta renunțării. Drăgan mai revine totuși pe gazon, ca jucător, dar pentru puțină vreme, la Prahova Ploiești, după care se retrage, discret, cu o tristețe nemărturisită.

— *Așadar, de atunci, de aproape 15 ani am devenit antrenor*, spune astăzi „Iancu" Drăgan. *Itinerarul acestei frumoase profesiuni a început de acolo unde pusesem „în cui" bocancii de jucător la Prahova, trecînd după aceea pe la Academia Militară, pe care am promovat-o în „B", pe la Bumbacul, în „Onoare", pe la Soimii Buzău, cu care am intrat în „C", pentru a ajunge la centrul de fotbal „Steaua 23 August".*

Aici pot spune că am revenit, după mai bine de trei decenii, în locurile de joacă ale copilăriei. Dar într-un cadru de instruire greu de imaginat atunci și cu obligațiile profesionale care astăzi se împlinesc în munca nobilă de plămădire a unei noi generații de fotbaliști. Deocamdată, Radu Dan, Ghiță Jean, Ion Corneliu, Florea Ionescu și Radu Vasile sînt cîteva nume dintre acelea care-mi inspiră sentimentul unui început de reușită. Mîine, sînt sigur, vor fi și alții. Mai mulți și mai buni, fără îndoială. Pentru că de fapt, acesta-i și rostul străduințelor noastre.

Mihai IONESCU

„TATA MI-A ÎNDREPTAT PAȘII SPRE DINAMO"

Vasile DOBRĂU

În după-amiaza unei zile de vară a anului 1965 un puști subțirel care abia împlinise 12 ani, ținut de mînă de tatăl său, a pătruns sfios pe poarta stadionului Dinamo. A încercat să dea înapoi. Tatăl său s-a împotrivit: **„Hai mă Vasi, ce naiba ești atît de lipsit de curaj. Crezi că aici se mănîncă oameni!"** După cîteva minute **Vasile Dobrău** făcea cunoștință cu **Gheorghe Timar**, viitorul său antrenor.

Noul venit s-a familiarizat repede cu clubul pe care l-a îndrăgit încă de pe vremea cînd în formația alb-roșilor jucau **Szoke, Nicușor, Călinoiu** sau **Băcuț**. Dobrău își amintește cu nostalgie de micile aventuri trăite care îl aduceau în preajma idolilor săi. Uneori se furișa printre grupurile de spectatori ca să scape de privirile agere ale controlorilor de bilete. Alteori sărea gardul tremurînd de frică ca nu cumva să-l fi observat vreun om de ordine.

— Și cum a fost la începutul activității tale?

— M-am integrat repede în atmosfera de seriozitate ce domnea aici. Făceam pe dracu în patru să nu lipsesc de la nici un antrenament. Era forma cea mai elocventă a atașamentului meu față de club.

Într-adevăr, atașamentul lui Dobrău față de clubul Dinamo i-a înzecit puterea de muncă, l-a ambiționat de a ajunge fotbalist de performanță. Dimineața la școală, după-amiază la antrenament, acestea erau singurele lui preocupări. Perseverența și modestia de care a dat dovadă în orice împrejurare, l-au ajutat să se detașeze de ceilalți coechipieri, devenind foarte îndrăgit de antrenori. Promovat la juniori, datorită realelor sale calități și a unei comportări constant bune în echipa de copii, specialiștii clubului văd în Dobrău pe fotbalistul de perspectivă. În scurt timp, este selecționat în reprezentativa de juniori a țării unde-și face simțită prezența de 35 de ori, o cifră impresionantă dacă ne gîndim la numărul relativ scăzut de confruntări internaționale la nivelul acestui eșalon.

Vine apoi treapta marii performanțe: **debutul în prima formație a echipei Dinamo**, în acel an 1970, într-un meci de campionat, la Tg. Mureș, cu A.S.A. Este folosit fundaș dreapta. Dinamo pierde acea partidă cu 2—0. După acest prim pas neizbutit își reia abătut, dar fără să-și piardă speranța, locul pe banca jucătorilor de rezervă. Știa un singur lucru: își cunoștea posibilitățile de afirmare și mai ales nu uita că antrenorii cred în continuare în **el**.

Între timp s-au mai scurs doi ani de muncă fără preget pe dreptunghiul verde al stadionului din Ștefan cel Mare. Permanentele încurajări pe care i le adresau cu fiecare ocazie **Dinu, Lucescu** sau **Radu Nunweiller** au însemnat un ajutor moral substanțial pentru Dobrău. După cîte și zile nenumărate de muncă tenace, Dobrău devine cu adevărat titular, în anul 1972, în partida de campionat cu Steagul roșu la Brașov. **Sătmăreanu II** se accidentează la o fază banală și antrenorul **Nicușor** îl trimite pe Dobrău pe postul de fundaș central. Și de atunci sfiosul de ieri, n-a mai părăsit echipa. Sobru și precis în intervenții, receptiv la sfaturile antrenorului, Dobrău și-a înscris în evidența sa 33 de meciuri susținute în Divizia A.

Satisfacțiile se țin lanț. Antrenorul reprezentativei, **Angelo Niculescu**, îl convoacă, în primăvara acestui an, la un trial al lotului național. Randamentul noului venit în familia selecționabililor este bun și ca urmare i se acordă creditul de a juca în prima reprezentativă a țării. În meciul cu Finlanda de la Helsinki din preliminariile C.M. Atunci, Dobrău se numără printre jucătorii remarcați, fiind preferat și pentru întîlnirea cu Albania. Deci, la numai 19 ani și jumătate a îmbrăcat de două ori tricoul național.

În prezent talentatul fundaș central al dinamoviștilor știe că pentru a rămîne mai departe pe drumul afirmării sale depline trebuie să se pregătească necontenit, să se supună de bună voie la un program riguros de viață în afara stadionului.

„Am avut șansa să îmbrac de timpuriu tricoul echipei naționale, spune Dobrău. **Știu că mai am încă multe de învățat. Trebuie să muncesc fără preget, în primul rînd, ca să apăr culorile clubului pe care l-am îndrăgit și de care n-am să mă despart niciodată. Să știți că cea mai mare bucurie a mea, ca fotbalist, este aceea de a oferi părinților posibilitatea de a-mi spune, după fiecare meci, că am jucat bine. Vă fac și o confesiune, dacă vreți: tata și mama sînt nelipsiți din tribună atunci cînd joc în București. Ei sînt criticii cei mai aspri ai mei. În sfîrșit și o dorință, pentru anul care vine: să cîștigăm titlul de campioană a țării. Ar fi elogiul cel mai elocvent pe care noi jucătorii l-am putea aduce omului pe care îl îndrăgim și-l prețuim din toată inima — antrenorul Nelu Nunweiller".**

Gheorghe NERTEA

● DIN INTIMITĂȚILE GAZONULUI ●